S to zgodbo ljubezenskega para sta Navadna ljubimca dovolj lep film tudi za tiste, ki ne vedo veliko o zadnji študentski revoluciji.

Navadna ljubimca

Zdenko Vrdlovec

Avtomobili so goreli tako kot predlani v pariških predmestjih, a to je tudi edina skupna točka med temi in legendarnimi majskimi dogodki leta 1968, o katerih pripovedujeta triurna *Navadna ljubimca* **Philippa Garrela**, zelo samotarskega in samosvojega francoskega cineasta (avtorja 25 filmov, ki pa jih je zunaj Francije težko videti) ter nekdanjega udeleženca pariških majskih dogodkov. Toda v tem njegovem filmu ne gre niti za kakšno zgodovinsko obnovo tedanjega prevratnega dogajanja niti za analizo političnih učinkov in socioloških posledic, marveč za individualno in eksistencialno izkušnjo »praznine«, ki je nastopila po revolucionarni noči.

Vse majsko dogajanje je namreč zgoščeno v eni sami, epsko dolgi noči, posneti v »sanjski« črno-beli tehniki, v kateri je Pariz pogreznjen v temo in vidimo samo barikade iz uničenih avtomobilov in kock cestnega tlaka, za katerimi se zbirajo demonstranti, na drugi strani pa čete policistov v dolgih črnih usnjenih plaščih. Prav ta »abstraktna« scenografija tudi omogoča, da so bolje poudarjeni nekateri detajli, tako ideološki (»Organizacija je za čredo, mi smo anarhisti!«) kot individualni in tako »alegorični«, kot je tisti, ko neki demonstrant urinira po kipu Marije Device, medtem ko prijatelju pripoveduje o spopadih s policijo. Na koncu dolge noči se mladi demonstranti vrnejo domov, s sajastimi obrazi kot rudarji po šihtu ali kot otroci, umazani od igre, ki jih mame umijejo in dajo spat.

Po tej epski noči, v kateri so se razblinile romantične sanje o revoluciji (»Delavci se bolj bojijo revolucije kot buržoazija!«), se skupina udeležencev prevratnih dogodkov umakne v »notranjost«, tako fizično (stanovanje) kot mentalno, in uničene sanje zamenja z opijem, s katerim jo oskrbuje mladi buržuj, za katerega je bila edina »revolucija« takrat, ko je dobil bogato dediščino. Toda tudi ta skupina se polagoma porazgubi oziroma se atomizira v ljubezenske pare. Z banalnostjo življenja, ki se je znova utirilo, se torej formira tudi par »navadnih ljubimcev«, mladega pesnika Françoisa (igra ga režiserjev sin Louis Garrel) in kiparke Lilie (Clotilde Hesme). In od tega trenutka postane film mračna in mojstrsko režirana pripoved o tem, kako mlada in umetniška ljubimca povozi sama banalnost s prav tistimi »aduti« (denar, seveda), ki sta jih kot romantična revolucionarja prezirala.

Film s podaljšanim trajanjem nekaterih prizorov in eliptičnimi pospešitvami ustvarja prav posebno izkušnjo časa, ki v nekem trenutku tudi že anticipira konec razmerja »navadnih ljubimcev«, in sicer v enem samem spoju dveh kadrov: v prvem Lilie, ko zapušča atelje kiparja, ki jo je povabil v New York, na stopnicah povzroči hrup, v drugem pa se François na drugem koncu mesta nenadoma zbudi v postelji kot prestrašen od tega hrupa, ki je napovedal konec ljubezenskega para. Prav s to zgodbo ljubezenskega para sta Navadna ljubimca dovolj lep film tudi za tiste, ki ne vedo veliko o zadnji študentski revoluciji.